

ಡಿಸಿಪ್ಲೀನ್ ಗುಮ್ಮ ಬೈಗುಳ ಬೇಡಮ್ಮ!

ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸ್ವಯಂ ಶಿಸ್ತು ಅಗತ್ಯ. ಆದರೆ, ಅತಿಯಾದ ಶಿಸ್ತಿನಿಂದ ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸು ಮುದುಡುತ್ತದೆ.

■ ಸ್ವಯಂಪ್ರಭಾ

‘ಎದ್ದೆಯಾ, ಬೇಗ ಏಳು. ಇನ್ನೂ ಹಲ್ಲುಜ್ಜಿ ಆಗಿಲ್ಲಾ?’

‘ಅಯ್ಯೋ... ಸ್ನಾನ ಆಗಿ ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಾಯಿತು ಇನ್ನೂ ರೆಡಿಯಾಗಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾದರೆ ನೀನು ಹೇಗೆ ಜೀವನ ಮಾಡ್ತಿ?’

‘ಇದೊಂದು ಪೇಜು ಓದು ಅಂತ ಕೊಟ್ಟು ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಾಯಿತು, ಓದಿಯೇ ಇಲ್ಲ, ಹೀಗೆ ಓದದೇ ಇದ್ದೆ ನೀನು ಪಾಸಾಗುವುದೇ ಕಷ್ಟ.’

‘ಬಾಯಿಮುಚ್ಚಿ ಕೂತ್ಕೊಳ್ಳು;

ಮೇಲಿನ ರೀತಿಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮಕ್ಕಳ ಮುಂದೆ, ದಿನವೊಂದರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಬಾರಿ ಉಚ್ಚರಿಸುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಒಂದು ಬಾರಿ ನಿಂತು ಯೋಚಿಸುವಷ್ಟು ಪುರುಸೊತ್ತು ಎಂದಾದರೂ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವಾ?

ಮೊನ್ನೆ ಪುಟಾಣಿ ಶ್ರೀನಿಧಿ ಹೇಳಿದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ, ಈ ಯೋಚನೆ ಮನದಲ್ಲಿ ಹಾದುಹೋಯಿತು. ಅಮ್ಮನ ಬೈಗಳು ಕೇಳಿ ಕೇಳಿ ರೋಸಿಹೋದ ಅವಳು ಸೊಂಟದ ಮೇಲೆ ಕೈ ಇಟ್ಟೊಂಡು, ಅಮ್ಮನನ್ನೇ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಳು: ‘ಅಮ್ಮ, ಯಾವಾಗಲೂ ನಾನು ಪಾಸಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ ಇರ್ತೀಯಲ್ಲ, ಯಾಕಮ್ಮಾ ನಿಂಗೆ ನಾನಂದ್ರೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲಾ?’

ಶ್ರೀನಿಧಿಯ ಅಮ್ಮನ ವಾದ ಬೇರೆಯದ್ದೆ. ‘ನಿನ್ನನ್ನು ನಾನು ಜಾಸ್ತಿ ಪ್ರೀತಿ ಮಾಡುವುದರಿಂದಲೇ ಇಷ್ಟೊಂದು ಕಾಳಜಿ ಮಾಡಿ, ನೀನು ಒಳ್ಳೆಯ ಅಂಕಗಳೊಂದಿಗೆ ಪಾಸಾಗಲೇಬೇಕು ಎಂದು ಬೈಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ’ ಎನ್ನುವ ಸಮಜಾಯಿಷಿ ಆಕೆಯದು. ಆಕೆಯ ಸಮಜಾಯಿಷಿ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾದುದು. ಆದರೆ, ಎಷ್ಟೋ ಬಾರಿ ಮಾತುಗಳು, ಅಕ್ಷರಶಃ ಅರ್ಥವನ್ನಷ್ಟೇ ಸಂವಹನ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರೊಂದಿಗೆ, ನಮ್ಮ ವರ್ತನೆಗಳೂ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಒಂದು ಸಂವಹನ ರೂಪುಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ನಾವು ಹೇಳುವ ವಾಕ್ಯಗಳ ಪದಶಃ ಅರ್ಥಕ್ಕಿಂತಲೂ ಒಟ್ಟಾರೆಯಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುವ ಇಂಗಿತಾರ್ಥವೇ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಮಕ್ಕಳು ಇಂತಹ ಇಂಗಿತಾರ್ಥವನ್ನೂ ನಮ್ಮ ವರ್ತನೆಯನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಗಮನಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಮಕ್ಕಳ ಬಗ್ಗೆ ನಾವು ಯಾವ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಟೀಕೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ ಹಾಗೂ ಎಷ್ಟು ಬಾರಿ ಹೊಗಳಿದ್ದೇವೆ ಎಂಬ ಸ್ವಯಂ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನವನ್ನು ಎಲ್ಲ ಪಾಲಕರು ಆಗಾಗ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಉತ್ತಮ.

ಕಚೇರಿಯಲ್ಲಿ ಬಾಸ್ ಪ್ರತಿ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಟೀಕಿಸುತ್ತಲೇ ಇದ್ದರೆ, ನಮ್ಮ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಹೇಗಿರುತ್ತದೆ? ‘ಈ ಬಾಸ್ ಯಾವಾಗ ನೋಡಿದ್ದೂ ಏನೋ ಒಂದು ಮಿಸ್ಟೇಕ್ ಕಂಡು ಹಿಡೀತಾರಪ್ಪ. ಬರೀ ವಟವಟ ಸುಬ್ಬ’ ಎಂದು ಬೈದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆಯೇ ಹೊರತು, ನಮ್ಮ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಅವಲೋಕಿಸಿ ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಗೋಜಿಗೇ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಬಾಸ್ ಒಳ್ಳೆಯ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಕೊಡುವ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನವನ್ನೂ ಪಾಲಿಸಬೇಕು ಎಂದು ನಮಗನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆಯೇ ಎಷ್ಟೋ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸ್ವಭಾವದೊಡನೆ ಮಕ್ಕಳ ವರ್ತನೆಯನ್ನು ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿದಾಗ, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ನಾವು ಎಷ್ಟೋ ರಿಯಾಯಿತಿ ಕೊಡುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯಸಾಧುವಾದ ಶಿಸ್ತನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಪಾಲಿಸುವಂತೆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಮನವೊಲಿಸುವುದು ಮುಖ್ಯ. ‘ಹೋಂವರ್ಕ್ ಮಾಡದೇ ಇದ್ದರೆ, ಆಟವಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅರ್ಧಗಂಟೆ ಅವಕಾಶ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡ್ತೀನಿ’ ಎನ್ನುವಾಗ ಮಕ್ಕಳು ಹೋಂವರ್ಕ್‌ನತ್ತ ಗಮನ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಒಂದುವೇಳೆ ಅದು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೇ ಇದ್ದರೆ, ಆಟದ ಸಮಯ ಅರ್ಧ ಗಂಟೆ ಕಡಿತ ಎಂಬ ನಿಯಮವನ್ನು ಮುರಿಯುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಶಿಸ್ತಿನ ಪಾಠ ಮಾಡುವ ವೇಳೆ, ಬೈಗುಳದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಿಯಮವನ್ನು ಪಾಲಿಸುವಲ್ಲಿ ಪೋಷಕರೇ ಸೋಲಬಾರದು. ಆ ಮಟ್ಟಿಗಿನ ಬದ್ಧತೆಯಿದ್ದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಮಕ್ಕಳೂ ‘ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸಬೇಕು’ ಎಂಬ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ.

ಬೈಗುಳಗಳು ನಮ್ಮ ಹತಾಶೆಯ ಪ್ರತೀಕವೂ ಹೌದು. ಯಾವುದೋ ಕೆಲಸದ ಒತ್ತಡವನ್ನು, ಸೋಲಿನ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಮನದಲ್ಲಿ ಮೂಡಿದ

ಬೇಸರವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುವ ದಾರಿಗಾಗಿ ಮನಸ್ಸು ತಟಿಸುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಆಗ ಸುಲಭವಾಗಿ ಕಾಣುವವರು ನಮ್ಮದೇ ಮಕ್ಕಳು. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಬೈದ ಬಳಿಕ, ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಮೌನವಾಗಿ, ‘ಇದೇ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತನ ಮಗನಿದ್ದಿದ್ದರೆ, ನಾನು ಹೀಗೆ ಅರಚಾಡುತ್ತಿದ್ದೆನೇ?’ ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ. ಎಷ್ಟೇ ಒತ್ತಡವಿದ್ದರೂ, ನಾವು ಇತರರೊಂದಿಗೆ ಸೌಜನ್ಯದಿಂದಲೇ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿರುತ್ತೇವೆ. ನಮ್ಮದೇ ಮಗುವಾದರೆ ಸದರದಿಂದ ವರ್ತಿಸಿ, ಯಾವುದೋ ಬೇಸರದ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಅವರ ಮೇಲೆ ಸುರಿದು ಬಿಡುತ್ತೇವೆ.

ಮಕ್ಕಳು ಹದಿಹರೆಯ ದಾಟುವವರೆಗೆ ಅಸಹಾಯಕರು ಹಾಗೂ ಅವರು ನಮ್ಮನ್ನು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಅವಲಂಬಿಸಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದು ನಮ್ಮ ಒಳಮನಸ್ಸಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಮೊಳಕೆಯೊಡೆಯುವ ನಿರ್ಧಾರಗಳೇ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಮರವಾಗಿ ಬೆಳೆದು ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯ ರೂಪ ಪಡೆದಿರುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಆಭಾಸಗಳನ್ನು ತಡೆಯುವ ಸಲುವಾಗಿಯೇ ಬಹುಶಃ ‘ಮಕ್ಕಳೆಂದರೆ ದೇವರಿಗೆ ಸಮಾನ’ ಎಂಬ ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನು ಹಿರಿಯರು ನಂಬಿದ್ದಿರಬಹುದು.

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ: feedback@sudha.co.in